

ANNIHILATE

pusztulás

„Charlie és a szexi hatos
kapcsolata szorosabb,
mint valaha.”

– Telisha, amazon.com

KAPTÁR-TRILÓGIA

3.
KÖTET

fine
selection

Jaymin Eve Leia Stone

JAYMIN EVE – LEIA STONE

ANNIHILATE

pusztulás

KAPTÁR–TRILÓGIA
3. KÖTET

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*Ezt a könyvet minden rajongónknak és támogatóknak,
könyvbarátnak és a független szerzőket támogató embereknek
ajánljuk.*

Tanuljunk meg Charlie-ul!

LÖPB = Legjobb örök parázs barát

CSMÉ = Cseszd meg az életemet

KPSZ = Kibaszott Parázs Szemétláda

TAF = Totális agyfasz

OMG = Te jó ég!

1. fejezet

HOGY MI A FASZ VAN? Csak ültem a konténerházban, ami mostantól az új otthonunk volt, és Rebeccát bámultam... a másik egyszarvú parázst. Gyönyörű volt a maga kocka, imádni való módján, és egész biztosra vettem, hogy nem is tudott róla. Fekete-ezüst szemét sötét keretű hipszterszemüveg mögé rejtette, szőke haját pedig szoros copfba fonta igazi hajgumival. Igen, hajgumival. Azt sem tudtam, hogy gyártanak még ilyeneket.

– Sajnálom – fújttam egy nagyot. – Én...

Mi a francot kellett volna mondanom? Tekintetemet Samre szegeztem, és hogy ne legyenek kétségei, a szememmel azt ordítottam neki: „Te alattomos faszfej. Remekül hazudsz!”

Volt benne annyi tisztesség, hogy idegesnek tűnjön, én pedig úgy döntöttem, hogy nagyon is szeretném minden dühömet rajta levezetni. Ezért aztán...

Ökölbe szorított kézzel álltam, és jól megkapta tőlem a magáét.

– Azt hittem, hogy valami szörnyszülött vagytok. Az első naptól fogva gyötrődtem, hogy rájöjtek, mi olyan különleges a véremben, mielőtt valaki úgy döntött, hogy megöl érte. Végignézted, ahogy

megtámad és megharap egy vámpír. És egész idő alatt tudtad! Vagy legalábbis voltak válaszaid.

Ryder és a srácok hallgattak. Tudták, hogy ezt megérdemelte.

Sam a maga csendes, sztoikus módján viselkedett; az arca szenvtelen maradt, bár a tekintete kissé nyugtalannak tűnt.

– Van még több is, Sam? Netán egy egész kibaszott egyszarvúhadsereget rejtegetsz valahol? Mit titkolsz még?

A dühöm kezdett csillapodni; nagyon reméltem, hogy visszavág, de csak állt ott, és szart se mondott. Csak tűrte a ledorongolást.

Becca félénken felállt.

– Ne haragudj Sammyre! Engem próbált védeni, de téged is rengetegszer igyekezett kihozni onnan, csak soha nem volt jó az időzítés.

A sráccal egyszerre néztünk egymásra. Sammy? Elfojtottam egy vigyort. Igazán odavolt Samért ez az egyszarvú.

Sam Rebecca felé fordította kifürkészhetetlen vonású arcát. A másodperc törtrészéig valami lágyság költözött rá, de amikor a csajszí visszánézett rá, eltűnt. Helyét a fagyos, rideg tekintet vette át.

Végül úgy döntött, hogy szóra méltat engem is; közelebb lépett hozzám, és mindkét kezét kinyújtotta oldalra.

– Sajnálom, Charlie. De mennyire is lenne biztonságos ez a hely, ha hemzsegne a vámpíroktól? Azt tettem, amit tennem kellett, tudván, hogy a végén te és Becca is biztonságban lesztek. Utálj, ha akarsz, nem érdekel! Sosem hagytam volna, hogy bárki is bántson téged. Mindig is azt terveztem, hogy kihozlak, csak ez nem bizonyult olyan egyszerűnek.

Aztán kiviharzott a helyiségből. A francba!

Levegő után kapkodva álltam szemben Rebeccával, aki ekkorra már levette puffos télikabátját. Az épület belsejét meglepően jól

szigetelték, ezért alatta csak fehér laborköpenyt viselt. Oké, így már kezdett értelmet nyerni ez a menő kockacsaj-kinézet. Valami tudós volt, vagy ilyesmi.

Eljött az ideje, hogy befejezzük a rizsázást.

– Nem akarom, hogy bárki is tovább hazudjon nekem. Valami komoly szarság folyik a mi világunkban. Mindennap parazsak halnak meg, szóval szerintem jobb lesz, ha elmagyarázod, mi is ez a hely pontosan, és hogy te meg én egyáltalán miként létezhetünk.

Nagyon sötét, vastag szemöldöke felszaladt, majd összehúzódott összeráncolt homlokán. Az enyémnél sokkal kevésbé ezüstös szeme kikerekedett. Nem volt hozzászokva, hogy valaki ilyen nyersen közelítsen hozzá. Nos, szokj hozzá, tudós hercegnő!

De gyorsan összeszedte magát.

– Elmondok mindent, amit tudok – közölte szenvtelen hangon.

– A nevem dr. Rebecca Leander, és genetikából meg molekuláris biológiából doktoráltam. Évek óta tanulmányozom a saját véretem, próbálom kideríteni, mi hozza létre a női parázs néven ismert anomáliát. Talán egy génszekvencia okozta? Vajon az immunrendszer válasza, ami olyan utat használt...

– Hé, hé! – Felemeltem a kezemet, hogy leállítsam. Kezdett belelendülni az okos csajos dologba, ami igazán bámulatos, de én előbb más részleteket akartam tudni. – Talán kezdjük az elején! Az életeddel, mielőtt parázssá váltál... aztán folytassuk azzal, hogyan kerültél ide!

Az arckifejezése erre valamivel emberibb lett, kevésbé robotszerű.

– Ó, persze! Hát persze. Néha elfelejtem, hogyan kell beszélni az emberekkel, annyira hozzászoktam már a számítógépeimhez.

Elnevette magát, én pedig nehezen tudtam rá haragudni. Olyan rohadtul kocka és imádni való volt.

Láttam, hogy a rendfenntartó srácok közül többen összemosolyognak. Jayden tekintete egyenesen röhögött. Nyilvánvalóan jól mulattak a csajon, de a hímek többnyire csendben maradtak, hagyták, hogy én vezessem a kihallgatást. A pillantásomat Ryderre szegeztem, az egyetlenre, aki nem mosolygott. Ez az egy odanézés elég volt ahhoz, hogy a szívem összeszoruljon a mellkasomban. A szemem ezüstösen lángolt, sötét tekintetében vihar tombolt. Haragudott Samre, és még sokkal több mindenre is, de egyelőre visszafogta a dühét.

Visszanéztem Rebeccára, amikor a nagy kanapé felé indult. A szoba, amiben tartózkodtunk, a tudományos kutatóközpontnak otthont adó furcsa, négyzet alakú szállítókonténer elülső részében helyezkedett el. Legalábbis az épület oldalán látható logó szerint ez egy ilyen konténer volt.

Ez a bizonyos helyiség nappalinak lett berendezve – benne néhány kanapéval, valamint több különféle bútorral. Minden lakályosnak tűnt; a távoli fal mentén elhelyezett fűtőpanel szolgáltatta a meleget.

Ahogy Rebecca leült, megpaskolta a mellette lévő helyet, invitálva, hogy én is üljek le. Óvatosan léptem a kanapéhoz, és hagytam magunk között vagy fél métert. A srácok kihúzták magukat, és közelebb jöttek. Védelmeszerű fellépésük kissé mulatságosnak tűnt, tekintve, hogy Rebecca körülbelül annyira volt ijesztő, mint egy félnék nyuszi.

– Szóval, egy vidéki kisvárosban nőttem fel Angliában. 1964-ben születtem. – Komolyan vett, és azonnal belekezdett a történetébe. Ahhoz képest, hogy már ötven fölött kellett volna lennie, egy nappal sem nézett ki többnek húsznál. Nyilván ő is rajongott a paraszak genetikai adottságaiért. – Normális életet éltem. Mindkét szülőm

tanár volt, a helyi egyetemen dolgoztak. Végül tizenöt évesen fejeztem be a középiskolát magántanulóként, és húszéves koromra már megszereztem a PhD-m. A genetikai anomáliák meghatározó kutatója akartam lenni, valamint tanulmányozni akartam a jelentéget, ahogy a világunkon végigsöprő vírusok révén alakítjuk a genomunkat.

– Hadd találjam ki! – mondtam. – Az *anima mortem* vírusra összpontosítottál.

Kétszer is bólintott.

– Igen, ez idézte elő az egyik legnagyobb változást az emberi fajban. Gyorsan hat, sokakat megöl, a többieket pedig olyasmivé változtatja, ami már nem emberi. Hihetetlenül lenyűgözőnek találtam a témát, és reméltem, hogy a kutatási időszakom végén fel tudok majd mutatni róla egy tanulmányt.

– És mi történt? – Ryder halkán és visszafogottan szólalt meg, de én kihallottam belőle a minden egyes szót átszövő dühös felhangokat. – Charlie előttről nem szól egyetlen feljegyzés sem női parázsról, vagyis te nyilvánvalóan el tudtad titkolni a létezésedet.

Rebecca láthatóan nem vette észre ezeket a felhangokat.

– Nos, valójában a körülmények szerencsés összjátéka tette lehetővé, hogy megmeneküljek. Huszonkét évesen úgy döntöttem, hogy elhagyom néhány órára a labort, és elmegyek az állatkertbe. Mindig is szerettem az állatokat, ugyanolyan könnyen fel lehet térképezni az evolúciójukat, mint az emberekét. Én oda pihenni járok.

Szent ég! Ez a csajszi igazi tudós. Eléggé odavoltam az okos dumájáért. Imádtam az olyan vagány csajokat, akik nemcsak az erejükkel, de az eszükkel is felveszik a harcot a világgal.

– Nem éreztem magam túl jól, vagyis inkább furcsán éreztem magam. Két nappal korábban például negyvennyolc órát töltöttem

a laboromban, és fel sem tűnt. Egyáltalán nem fáradtam el. Nem is ettem semmit, és valahányszor inni próbáltam, mindennek rossz íze volt, így végül csak néhány jégkockát szopogattam el.

Ó, igen, erre én is túlságosan jól emlékeztem. Az olthatatlan szomjúságra.

– Egy órát töltöttem az állatkertben, aztán elkezdett fájni a szemem és a fejem. Szédültem, és tudtam, hogy az elmúlt hét alultápláltsága kezd úrrá lenni rajtam. Megpróbáltam visszamenni a buszmegállóba, de összeestem, mielőtt odaértem.

Ekkor váratlanul megszólalt Sam. Öblös hangja betöltötte a szobát:

– A lábam elé esett. Illetve szó szerint rá. Mintha a sors keze vezette volna hozzám, hogy megóvjam.

A sötét hajú rendfenntartó az ajtókeretnek támaszkodott. Fogalmam sem volt róla, mennyi ideje állt ott, annyira Rebeccára és a történetére koncentráltam.

Sam folytatta:

– Azt sem tudom, miért mentem aznap az állatkertbe. Épp valami zűr elől menekültem az Államokból Angliába. Ez úgy tizenöt évvel ezelőtt történt, hogy csatlakoztam a portlandi Kaptárhoz. Valamiért vonzott az állatkert.

– És ez volt a szerencsém. Alighanem ez mentette meg az életemet – mondta Rebecca, kedves mosolyától pedig felragyogott az arca. – Sam felismerte, hogy mi történik velem, és valamiért úgy döntött, inkább segít nekem, mint hogy átadja a hatóságoknak. A nyolcvanas években jártunk, Anglia nem fogadta be a parazsakat. Ők csak...

Sam felmordult, halkán és kissé ijesztően.

– Nem nézhettem ölbe tett kézzel, ahogy kivégeznek egy nőt, vagy ami még rosszabb, kísérleteznek rajta. Ha elhozom az Államokba, akkor a selejtezés várt volna rá. Rögtön láttam, hogy Becca

nem olyan harcos típus, mint Charlie. Ő tudós. – A szeme fellángolt. – Darabokra tépték volna.

Hmm, lehet, hogy nincs PhD-m, de annyi bizonyos, hogy Sam az imént hülyézett le. Na mindegy.

– Oké, szóval Rebecca csak úgy parázssá alakult, Sam véletlenül megmentette, és elszöktette a titkos búvóhelyére, vagy ilyesmi... – Jared ausztrál akcentusa alig volt tetten érhető, ahogy összefoglalta az eddig történeteket. – Utána mi történt? Hogy kerültetek a fagyott tundra valagára?

Rebecca és Sam összenézett, mielőtt a szőke nő ismét átvette a szót a maga tényszerű módján.

– Egy ideig rázós volt a helyzet. Samnek vért kellett lopnia nekünk, én pedig bujkáltam. A szemem azonnal elárult volna, és a kontaktlencséket akkoriban nem arra tervezték, hogy elrejtsek az ezüstös szemünket. Szóval, amikor már megtanultam uralkodni az éhségemen, akkor sem térhettem vissza a munkámhoz. De elhatároztam, hogy folytatom a kutatásomat, és akkor már megvolt a tökéletes jelölt, akin kísérletezhettem. Én.

Kifújta a levegőt, majd újra mélyen beszívta.

– Tudtam erről az elhagyatott kutatóközpontról itt, Alaszkában. Eleinte az éghajlatváltozás tanulmányozására használták, de aztán elfogyott a tőke, és elfeledkeztek róla. Engedélyt kértem a használatára, és húsz évre meg is kaptam. Senkit sem érdekel, mit csinálok itt, és senki nem ellenőriz. A szüleim néhány éve meghaltak, így lényegében elfelejtettek.

Közelebb hajoltam hozzá, az arcunk centikre került egymástól.

– És rájöttél már, hogy miért csak két női parázs létezik?

A tekintete egy pillanatra Samre villant, mielőtt visszatért volna rám.

– Igen, erre már elég korán rájöttem. Részben a családom története is segített.

Bólintottam és intettem. Reméltem, hogy ezzel siettethetem. Hónapok óta vártam erre az információra, és ő volt az első, akinek úgy tűnt, válaszai vannak.

– Nos, az igazság az, hogy nincsenek női parazsak. És soha nem is lesznek. A tények megcáfolhatatlanok. Az X-kromoszómát hordozó spermiumok nem élik túl az átváltozást.

Hát akkor mi a francok voltunk? Ez volt a harmadik dolog, amit folyamatosan próbáltam kitalálni.

Visszatartottam a lélegzetemet, ahogy folytatta.

– Te és én nem parazsak vagyunk, hanem valami egészen mások.

Nagyjából ezt mondta Lucas is, amikor először vizsgálták meg a véretem.

– De... ha nem parazsak és nem vámpírok vagyunk, akkor mik? Mondd már azt a francos harmadik lehetőséget!

– Ami te vagy, azt én leginkább parázspír néven szeretem emlegetni – mondta Sam, és a szemében halvány derű csillant.

A szobában ekkor nagy csend támadt. Tudtam, hogy többen is összezavarodtak közülünk.

Rebecca gyorsan átvette a szót.

– A lényeg, hogy a hét hónapos terhes anyámat megtámadták. Vámpírok kapták el, és darabokra tépték volna, ha nem rohan oda egy csomó ember, és nem sikerül lerángatniuk őket róla. Ez megmentette az anyám életét, de a vámpírok vére ráfröccsent a testére. Meg a támadás okozta összes nyílt sebre.

Erre mind összeresztettünk, mert a vérző vámpír közelében a nyílt seb felért egy halálos ítélettel. Becca folytatta:

– Félő volt, hogy a vírus bejutott a szervezetébe. A kórházban karanténba került, amíg ki nem derítették, hogy ez mit jelent a számára. Átváltozik? Vagy meghal? Ez a két lehetőség állt fenn, de aztán semmi sem történt. Egy napig lázas volt, de nem változott át. Megvizsgálták a véré, majd újra meg újra megvizsgálták, aztán újra meg újra, szinte egészen a születéséig. Soha nem került bele semmi a vírusból.

– Ez meg hogyan lehetséges? – kérdezte Markus.

Rebecca a fejét csóválta.

– Sehogy, de mégis megtörtént. Azt mondták, hogy csoda történt, vagy hogy talán a támadói vére nem került bele a sebébe.

Oké, ez a történet kezdett bizarrá, de egyben tudományossá is válni. Egyszerűen tudtam.

– Már évtizedek óta tanulmányozom ezt a vírust, és kezdem látni a mintát. Okos; fejlődik és tanul. Megkeresi a legerősebbeket, és azzal a genetikai mintával akar kapcsolatot kialakítani. Formálja azokat a sejteket. Ebből következik, hogy amikor egy terhes nő vírusos lesz, akkor a vírus azt az életet veszi célba, amit a leginkább tud formálni: vagyis a magzatot. De mivel a magzat nagyon gyorsan növekszik, minden percben, minden másodpercben alakítottam és változtattam a vírust. Harcoltam vele. Én pumpáltam az orvosságot az anyámba, ezért volt csak egy napig lázas. És bár már hét hónapos voltam, és a méhben fejlődtem, a vírusnak így is sikerült a genomomhoz kapcsolódnia, és elindítani azt a folyamatot, ami révén vámpírként születtem meg, ami bizonyos értelemben a parázs és a vámpír keresztezése.

Oké, a parázspír kifejezés így már sokkal több értelmet nyert.

– Még mindig sok időbe telik, hogy beinduljon a változás, és ebben hasonlítunk a parázs hímekre, de mi nem vagyunk parazsak.

Más a vérünk. Mivel a vírus a fejlődésünk korai szakaszában érlelődik a testünkben és a vérkeringésünkben, a szervezetünk természetes részeként hozzuk létre ezeket a vírus elleni antitesteket. Bizonyos értelemben ez már majdnem olyan, mintha elpusztítottuk volna a vírust, és ami marad, az a vámpír legjobb változata. Olyasmi, ami a parazsakat utánozza.

Szent szar! Szeent saar. Eszembe jutott anyu története: akkor támadták meg, amikor még éppen csak terhes volt velem. Azt mondta, hogy Carter Atwater, a negyedik ház Elsője megmentette, aki eközben meg is sebesült. Valószínűleg a vérének egy része elkeveredett az anyáméval, ezért lettem parázspír. A francba, ez viszont azt jelentette, hogy a bántalmazó fasz apám, aki a seregben szolgált... az ténylegesen a biológiai apám.

Beharaptam az ajkamat; nem örültem a hírnek. A hajszíneket tehát mégiscsak tőle örököltam. Viszont... Carter sok szempontból ugyanúgy az apám volt. Az ő vére változtatta meg a genomomat, amikor az anyaméhben fejlődtem. Alig voltam több egy sejtnél, amikor megkaptam a vérét. Anyám még azt sem tudta, hogy terhes.

Több információt kellett szereznem.

– Szóval a bennünk lévő antitestek miatt képes a vérem meggyógyítani a vámpírokat. A parazsakat is kigyógyítja?

Már régóta gondolkodtam azon, mi történne, ha egy parázs megharapna.

Rebecca megrázta a fejét.

– Nem, mert a parazsakban nincs meg a vírus. Ők egy mutálódott genomból születnek, és gyakorlatilag soha nem kapták el a vírust. Ezért nincs is mit gyógyítani rajtuk.

Az agyam ekkor rövide zart, mert ez a szarsag értelmetlennek tunt számomra, de a csajszi szuperokos volt, ő pedig értette, így csak bólintottam.

– Te is meg tudod gyógyítani a vámpírokat? – kérdeztem.

Olyan jó lenne, ha ketten tudnánk segíteni annak a háborúnak a megoldásában, ami minden kétséget kizáróan ki fog robbanni a világunkban.

Feszülten vártam a választát, és amikor megrázta a fejét, kicsit összeszorult a szívem.

– Nem igazán és nem véglegesen. Van néhány gyógyító tulajdonságom, amit már évek óta próbálok alakítgatni. Lényegében, ha egy vámpír iszik a vére mből, részben visszanyeri emberi alakját. Sétál gathat a napfényben, ehet emberi ételeket, de ha nem iszik belőlem újra, akkor a vírus újra elhatalmasodik rajta, és visszaváltozik vámpírrá.

A tekintetem találkozott Ryderével. Az ő szemében is láttam a kérdéseket.

– Igazából én sem tudom, hogy a vérem képes-e hosszú távon gyógyítani, de a vámpír, akire rábukkantunk, egyértelműen ember volt. És már legalább egy hete.

Rebecca szeme felcsillant. Láttam, ahogy a gondolatai száguldoznak, amint kielemez engem, és eltűnődik ezen.

– Meg kell vizsgálnom a véredet. Lehet, hogy végre megvan a vírus titka, és rájöh etünk, hogyan lehet megállítani.

Úgy nézett rám, mint a cukrászdába besza baduló kisgyerek; ké szen állt arra, hogy a tudomány nevében lecsapolja a vére met. De a kíváncsiság az én személyiségemben is dominá ns vonás volt, szó val a francba is, igen, találjuk ki, hogyan gyógyítsuk meg ezeket a

vérszívókat! Bólintottam, mire felpattant ültéből, és lényegében ug-rándozni kezdett.

– Gyere, megmutatom a laboromat!

A szemüvege az orrnyergére csúszott, mire visszatolta. Ettől száz-ötven százaléban cuki kockának tűnt.

És ez Samnek is feltűnt.

Úgy figyelte őt, mintha valami érdekesítő lény lenne, akit szí-vesen megérintene, de tudta, hogy tilos. Vajon Becca észrevette egyáltalán, hogy érez valamit iránta? És érzett bármit Sam iránt? Összejöttek már? Ha nem, akkor ki volt közülük a kerékkötő idió-ta? Az élet túl rövid ehhez; még egy parázsnak is.

Becca átvezetett minket egy szűk folyosón, ami egy hatalmas tudományos laborba nyílt; mindenütt rozsdamentesacél padok, fluoreszkáló világítás, hatalmas gépezetek, és polcok, tele lepárló-csészékkel, fiolákkal és egyéb tudományos kellékekkel.

– Rendelkezem az összes legújabb technológiával, és kapok vér-adományokat egy helyi vérbankból, amire az az ürügyem, hogy emberi betegségeket kutatok. Amit amúgy mellékállásban, szóra-kozásból tényleg csinállok is.

Hát persze hogy abból. Erre összerosolyogtunk Jaydennel.

Becca folytatta:

– Így jutunk élelemhez. Több mint elég vér van itt ahhoz, hogy jóllakjunk, és folytathassam a kutatásaimat az emberi betegségekről.

A tekintetem végigvándorolt az összes drága berendezésen, ami-kor láttam, hogy Sam leemel egy fehér laborköpenyt a távolabbi falról, és kesztyűt húz. Ó, a francba is, ne már! Ha Sam titokza-tos, szexi, pilóta és még okostojás is, akkor teljesen el fogom vesz-teni a fejem.

– De miből fizeted ezt az egészet? Nem azt mondtad, hogy az ösztöndíjad csak hús évre szól? Mostanra már biztosan lejárt.

Újra körbepillantottam a szobában. Kuncogtam, amikor megláttam, ahogy Kyle megérint egy fűtőtekercset, majd elrántja a kezét, amikor megégeti. Tökfej.

– Mostanra már Sammy finanszírozza az összes kutatásomat – mondta Becca gyanútlanul.

Naná, hogy ő... Valószínűleg korrupst politikusok bankszámláit törli fel, hogy fizetni tudja.

A tekintetem találkozott Samével, ő pedig rám kacsintott, megerősítve a gondolataimat. Ízig-vérig rosszfű volt.

– Sam, elő tudnád készíteni a centrifugát? – kérdezte Becca, közben kibontott egy csomagot a vérvételhez.

Sam bólintott, odasétált az egyik nagy géphez, és nyomkodni kezdte a gombokat. Hűha, el sem tudtam képzelni, hogy ezek ketten évtizedekig játszanak itt laborosdit, és nem lepedőakrobatikáztak legalább egyszer! Valójában majd megölt a kíváncsiság, és amikor Jaydenre néztem, láttam, hogy ő is ezen agyal. Ismertem a LÖPB-ömet; le sem vette kettejükről a tekintetét.

Becca egyetlen könnyed, viszonylag fájdalommentes mozdulattal levette a mintát a véremből. Abban a pillanatban, ahogy az kikerült az ereimből, bele a kémcsőbe, az illata megtöltötte a levegőt. A csaj orrlyukai kitágultak, a szeme valósággal lüktetett, ahogy rám nézett.

– Hihetetlen! Kedvem támadt megharapni téged. Az immunrendszerem akarja a gyógymódot! A kifejlett vámpíroknak biztos rosszabb lehet...

Oké... a csajszi aranyos volt, és társaságilag totál béna. Kezdttem megkedvelni.

– Van valami, amit tudnod kell – közöltem, miközben kihúztam a tűt a karomból. – A vámpír apám vagy a nemzöm, vagy mi a fene, egy Első.

Vártam, hogy ledöbbenjen, de ő csak elmosolyodott.

– Tudom. Sammy elmondta nekem. Ezért is vágyom annyira arra, hogy lássam a véredet.

Leesett az állam, ahogy a falhoz szegeztem Samet a tekintetemmel.

– Te elmondtad neki!

Az arcára kiült egy kissé sajnálkozó kifejezés, de mielőtt megszólalhatott volna, Becca kiállt mellette. Már megint.

– Ne haragudj rá! A legjobb barátok vagyunk, mindent elmond nekem.

Miféle kibaszott alternatív univerzumba kerültem? Sam egy szállítókonténerben üldögélt Alaszkában egy dögös, kocka dokival, és kikotyogta féltett titkait. Már hónapok óta ismertem, és azóta úgy ötvenhat szót mondott összesen. Ebből ötvennégyet az elmúlt órában. CSMÉ.

Ryder ekkor megmozdult, és Samhez lépett, aki éppen a véremmel teli ampullákat helyezte bele a centri-akármibe.

– Rengeteg itt a titok, tesó – szólalt meg.

Noha látszólag közömbös hangot ütött meg, mindannyian kihallottuk belőle a mögöttes tartalmat.

Oliver is megtámogatta Rydert.

– Ez nem menő.

Egy örökkévalóság óta most először láttam Samet olyan sebezhetőnek, mint amilyen egy árva kiskutya tud lenni. A szeme tágra nyílt, az alsó ajkát beharapta.

Sam tekintete találkozott Ryderével.

– Ismered a történetemet. Tudod, miért titkolózom.

Mi a franc? Én is tudni akartam a történetét.

Ryder felsóhajtott.

– Tudom, de a fivéridek vagyunk. Bízhatok bennünk. Mindig.

Ekkor egy kicsit megszakadt a szívem. Ryder hangja tele volt érzelmekkel, és ezek nagy része mintha a szomorúság lett volna. A legjobb barátja évtizedek óta rejtgetett egy parazsat. Olyan információkat titkolt el, amelyek segíthettek volna nekem a kezdeti időkből, amikor még a sötétben tapogatóztunk a mágikus vérem miatt. Tudtam, hogy egy része emiatt nyilván úgy érezte, elárulták.

Sam megfeszítette az állkapcsát.

– Minél kevesebbet tudtok, annál nagyobb biztonságban vagytok.

Kyle Sam mögé lépett.

– Ezt csak egyféleképpen lehet elintézni.

Jared elmosolyodott.

– Enyém az első kör.

Becca riadt arcot vágott.

– Mi folyik itt? Nem fogjátok bántani, ugye?

Tíz perccel később mind a konyhában és az étkezőben álldogáltunk. A keskeny konyhafülke a nagy étkezőhelyiségbe nyílt, ahol könnyedén elfért akár húsz ülőhely is. Ezek a szállítókonténerek szupermenők voltak, és a kiváló minőségű belső berendezés miatt az ember teljesen elfelejtette, hogy egy fémdobozban van. Úgy tippeltem, hogy ezt a labort egy egész kutatócsoportnak építették, és ha teljesen feltöltik készletekkel, akkor többtucatnyian is lakhattak itt hónapokig.

Ekkor felhangzott az éljenzés, és a helyiségben lévő idióta férfiak folytatták a játékukat. Sam már legyőzte Markust és Kyle-t szkan-derben. Most Oliveren volt a sor. Oliver felöltötte játékos arckife-jezését, miközben Jayden egy kicsit megpaskolta a fenekét, hogy szurkoljon neki.

Becca értetlen képet vágva hajolt oda hozzám. Azt suttogta:

– Nem értem. Mit oldanak meg ezzel?

Elmosolyodtam.

– Sam mindenkinek hazudott. A bízalom megtört. Voltak, akik megbántódtak, ezért rendezik le így a dolgot.

Becca összevonta vastag szemöldökét.

– Ennek még mindig semmi értelme.

Felsóhajtottam. A csajszinak komoly lemaradása volt a társasági élet terén. Nyilvánvalóan nem szokta meg, hogy egy csomó nagy-darab hím között legyen.

– Oké, szóval ez olyan, mint az állatoknál a vadonban. Ha a fal-ka egyik farkasa olyat tesz, amivel felbosszantja az alfa-hímet, ak-kor a helyére kell tenniük.

A csattanó hangra mindketten felnéztünk. Oliver a karját dör-szölgette; meglehetősen vörösnek tűnt a csuklójánál.

Becca végül bólintott, úgy tűnt, tetszik neki az állati hasonla-tom.

– Szóval Sam az alfa, igaz? Hiszen győzelemre áll.

Elvigyorodtam. Ryder még hátravolt.

Jared következett.

– Most lenyomlak, Sammy.

Becca becéző kifejezését használta, így próbálta felcukkolni.

Samnél azonban ezzel semmire sem ment. Sőt, a srác csak kun-cogott, és az asztalra támasztotta az alkarját.

– Rajta! – kiáltotta Ryder, mire Sam másodpercek alatt lenyomta Jared kezét.

– Állj, állj! Még nem álltam készen! – nyafogta Jared, de Ryder csak intett, hogy álljon fel.

– Jayden, akarsz egy próbát tenni? – nézett Ryder a LÖPB-ömré, aki erre elvigyorodott, kivillantva gyönyörű fehér fogsorát.

– Én passzolok, drágám. Nekem nincs gondom a férfiaságom hosszával.

Becca szája tátva maradt.

Ó, azannyát! Istenem, imádtam ezt a pasit. Ryder azonban csak legyintett a megjegyzésre, és leült Sammel szemben. Legendás farkasszemnézés vette kezdetét: ez most az alfák csatája volt, és akár csak a farkasoknál, egyikük sem nézett félre.

– Beavathattál volna minket – szólalt meg végül Ryder.

Sam felsóhajtott.

– Ez nem a te terhed volt. Akadt elég dolgod.

Tudtam, hogy Mollyról, Ryder menyasszonyáról beszél.

Sam felemelte a kezét, Ryder pedig erősen megragadta.

Sam az asztal fölé hajolt.

– Tudod, hogy ez nem tisztességes küzdelem. Te az erő házának leszármazottja vagy.

Ryder felvillantotta legpimaszabb vigyorát.

– Mi a baj? Beijedtél?

Elkezdtek; mindketten megfeszítették az izmaikat, és Sam keze elkezdett lefelé mozdulni. Felnyögött, és azt hittem, hogy ha még sokáig így folytatja, kidurrannak az arcán az erek. Ryder egyetlen lendületet vett, és könnyedén nyert.

Sam rezignált arcot vágott.

– Szólnom kellett volna nektek.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ryder bólintott, és vállon veregette Samet. Mindössze ennyi kellett, és minden újra király lett a srácok között. Az állati hasonlatom tényleg nem állt messze az igazságtól; a férfiak nagyon keveset változtak az emberiség történetének több ezer éve alatt.

Jayden odaszaladt.

– Csoportos ölelés!

Oliver felnevetett, amikor Jayden birkózóölelésbe fogta a zavart Samet, Ryderrel pedig úgy döntöttünk, hogy mi a francért ne csináljuk, és mi is beszálltunk a kicsi a rakásba. Sam még mindig ült, így leginkább csak ráhajoltunk vagy hátulról öleltük meg. Jared kinyújtotta a kezét, és kitépett egy hajszálat Sam üstökéből.

– Aú! Valaki meghúzta a hajamat! – hallottam meg a szótlan rendfenntartó panaszos kiáltását.

– Én voltam az, haver. Bosszú.

Nem lehet nem imádni az ausztrálokat és a bosszújukat.

Becca feszengve ácsorgott. Megsajnáltam. Úgy tűnt, még nem igazán illeszkedett be a csoportunkba, de valami azt súgta, hogy egy nap majd be fog.

Sam elfojtott hangja csendült fel újra:

– Oké, eleget kínoztatok. Soha többé nem fogok hazudni, de istenre kérlek titeket, most már szálljatok le rólam!

Mindannyian nevtünk, és kibontakoztunk a Sam-szeretetkucpából. Nagy kő esett le mindnyájunk szívéről. Samnek megbocsátottak, és mi újra egyetlen nagy, boldog család voltunk. Szörnyen megkönnyebbültem a tudattól, hogy nem kell tovább aggódnom az egyik srácunk miatt, és kételkednem sem kell benne. Ennyien voltunk mindössze a vámpírvilág ellen, és teljesen meg kellett bízunk egymásban. És ha már itt tartunk...